

մէջ այսպէս չի խօսիր, այլ կ'ըսէ. «համարնակից է այնր տնկոյ՝ որով մահ թէպէտ և ոչ ըստ սեռի». և Ս. Ներսէս Շնորհալին ալ նոյն խօսքը մեկնած ժամանակ կ'ըսէ. «թէ ազգաւ ոչ ունին կցորդութիւն փայտ գիտութեան եւ խաչն» (Գ. Վ. Ա. էջ 511-12):

6. — Ս. Պորփիւր կրօնաւորի մեռանդուքիւնը (extase) Գողգոթայի մէջ. — Ս. Պորփիւր՝ Թեսալիացի մենակեաց մը, Գաղայի ապագայ եպիսկոպոսը, կ'ապրէր Յորդանանի ափերու քարայրներէն մէկուն մէջ Դ. դարուն: Լեարդի հիւանդութիւն մը ունենալով՝ ան կը հալէր և կը մաշէր: Ս. Տեղերը մեռնելու փափաքով՝ ինքզինքը փոխադրել տուաւ Երուսաղէմ: Իր ծայրայեղ տկարութեան հակառակ, ամէն օր խաչի ճանապարհի ուխտատեղիները կը յաճախէր գաւազանի յեցած:

Մահը մօտեցած կարծելով՝ մտածում մը անոր միտքը կը զբաղեցնէր: Իր հայրենիքին՝ Թեսաղոնիկէի մէջ Ս. Պորփիւր թողած էր մեծ հարստութիւն մը զոր չէր բաժնած աղքատներուն, այն պատճառաւ որ իր եղբայրները երիտասարդ էին: Գործերը կարգադրելու համար Թեսաղոնիկէ զրկեց իր մտերիմ բարեկամ Մարկոսը, որ իբր հաւատարիմ փոխանորդ՝ իր յանձնառութիւնը սիրով կատարեց եւ երեք ամիսէն վերադարձաւ Երուսաղէմ. կը պատմէ բարի Մարկոսը. «Զիս տեսնելով ինքն իսկ կը յուզուի երանելի Սուրբը և կը գրկէ զիս հայրական խանդաղատանքով մը եւ ուրախութենէն կ'արտասուէ, վասնզի ուրախութիւնն ալ արտասուք կը պատճառէ»: Զճանչցայ զինքը: Անիկա գիրցած էր, այտերը կարմիր էին և լեցուն, ու ես հանդարտ անոր կը նայէի...: Ան հասկցաւ վարա-